

Sygn. akt II C 298/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Katarzyna Jakubowska – Pogorzelska

Protokolant: Kinga Kosicka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki I. K. kwotę 41 000 zł (czterdzieści jeden tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności liczonymi od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki I. K. kwotę 1 685,80 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt pięć złotych 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

Katarzyna Jakubowska – Pogorzelska

UZASADNIENIE

Powódka I. K. wniosła przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. pozew o zapłatę kwoty 91.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w związku ze śmiercią jej ojca J. O. na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 21 października 2007r., spowodowanego przez sprawcę ubezpieczonego z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie. Ponadto, wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym w tym kosztów zastępstwa procesowego (pозew, k. 4-9; pismo powódki z dnia 30.12.2015 r., k. 87).

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew, k. 17-18).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – I. K., ur. (...) jest córką J. O., który w latach dziecięcych powódki aktywnie uczestniczył w jej wychowaniu, brał udział w ważnych wydarzeniach w jej życiu. Powódka zamieszkiwała z rodzicami do 1989 r., kiedy zawarła związek małżeński z J. K., w którym pozostawała do 1991 r., gdy wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie związek małżeński został rozwiązany przez rozwód. Natomiast po rozwodzie powódka wróciła do rodziców i wraz z córką mieszkała u rodziców do 1999 r. W tym czasie rodzice pomagali powódce w wychowywaniu córki oraz kontynuacji nauki. Po wyprowadzce w 1999 r. powódka utrzymywała częste kontakty z rodzicami, zwłaszcza po urodzeniu syna i

powrocie do pracy, kiedy ojciec powódki wraz z jej matką opiekował się synem powódki - M.. W związku z niewielkimi dochodami rodziców, którzy pozostawali na emeryturze, powódka wspólnie z rodzicami planowała, że gdy jej syn pójdzie do żłobka, ojciec będzie go odbierał, a matka powódki wróci do pracy.

Ojciec poza udziałem w życiu codziennym powódki i pomocy w codziennych obowiązkach stanowił dla powódki wsparcie emocjonalne. Powódka była zżyta z ojcem, był dla niej autorytetem, często korzystała z jego rad, a gdy w 2006 r. rozstała się z partnerem, z którym pozostawała w związku od 1995 r., ojciec był dla powódki oparciem.

/Dowody: odpis skrócony aktu małżeństwa w aktach szkody nr (...); zeznania świadka M. M. (2), k. 55-56; zeznania świadka I. B., k. 56-57; przesłuchanie powódki I. K., k. 57-59/

W dniu 21 października 2007 r. na drodze nr (...) relacji W. – P., w miejscowości D. doszło do czołowego zderzenia samochodu marki O. (...) o numerze rej. (...) kierowanego przez R. M. z samochodem marki T. (...) o numerze rej. (...) kierowanym przez J. O.. W wyniku przedmiotowego zdarzenia śmierć na miejscu ponieśli, m.in. obydwaj kierowcy. Przyczyną wypadku była nadmierna prędkość samochodu marki O. (...) oraz niedostosowanie techniki jazdy do warunków drogowych i atmosferycznych, co spowodowało utratę przez kierowcę panowania nad pojazdem i zjechanie na niewłaściwą stronę drogi w sytuacji nadjeżdżania z przeciwka samochodu marki T..

/Dowody: dokumenty w aktach szkody nr (...): notatka urzędowa z dnia 21.10.2007 r.; postanowienie z dnia 7.02.2008 r. o umorzeniu śledztwa; odpis skrócony aktu zgonu/

Powódka bardzo przeżyła śmierć ojca, była rozżalona, wraz z córką winiła się za śmierć ojca. Śmierć ojca była dla powódki bardzo silną traumą, z którą powódka była zmuszona radzić sobie przez dwa lata. Obecnie, mimo upływu lat, nadal trudno jej pogodzić się ze śmiercią ojca, często wspomina ojca i odczuwa jego brak.

Po śmierci ojca powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego, a po powrocie do pracy z pomocy matki w opiece nad synem. Obecnie mieszka z córką i synem. Pomaga finansowo matce, a sama utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości około 8.500 zł netto i otrzymuje alimenty na rzecz syna w wysokości 800 zł miesięcznie.

/Dowody: zeznania świadka M. M. (2), k. 55-56; zeznania świadka I. B., k. 56-57; przesłuchanie powódki I. K., k. 57-59/

W dniu zdarzenia R. M. kierujący samochodem marki O. (...) był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna/

W piśmie z dnia 31 grudnia 2014 r., działające w imieniu powódki, E. (...) S.A. wniosło o przyznanie na rzecz powódki kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 50.000 zł tytułem pogorszenia sytuacji życiowej.

/Dowód: pismo z dnia 31.12.2014 r. – w aktach szkody nr (...)

Pozwany, w decyzji z dnia 27 stycznia 2015 r. poinformował, iż na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zostało przyznane zadośćuczynienie za naruszenie dobra osobistego po zgonie ojca J. O. na rzecz powódki w kwocie 9.000 zł. Jednocześnie poinformował, iż w świetle zebranego materiału brak podstaw dla uznania roszczeń z art. 446 § 3 k.c.

/Dowód: decyzja z dnia 27.01.2015 r., k. 88/.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie przeprowadzonych dowodów z zeznań świadków M. M. (2) i I. B., zeznań powódki I. K. w charakterze strony, a także dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach szkody.

W szczególności, ustalając sytuację rodzinną powódki przed i po wypadku w dniu 21 października 2007 r., a także oceniając wpływ śmierci J. O. na stan emocjonalny i psychiczny powódki Sąd oparł się na zeznaniach powódki i świadków, które są w tej mierze zasadniczo spójne, brak w nich tendencyjności i widocznego dążenia do prezentowania

stanu faktycznego zgodnie z interesem procesowym powódki i wobec braku dowodów przeciwnych Sąd uznał je za wiarygodne.

Ustalając z kolei przebieg wypadku Sąd oparł się na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach szkody, których wiarygodność nie została podważona, a jednocześnie pozwalają szczegółowo odtworzyć ciąg zdarzeń prowadzących do śmierci J. O..

Na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach szkody pozwanego Sąd ustalił również przebieg postępowania likwidacyjnego przed ubezpieczycielem. Wiarygodność i autentyczność przedmiotowych dokumentów nie była przedmiotem sporu i nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Jako podstawę prawną żądania zapłaty kwoty 91.000 zł powódka wskazała art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Przy tym w treści pozwu powódka przywołała również art. 446 § 3 k.c., wskazując na pogorszenie sytuacji życiowej. W ocenie Sądu powództwo jest uzasadnione, mimo iż zdarzenie powodujące szkodę niemajątkową miało miejsce przed wejściem w życie nowelizacji art. 446 k.c., polegającej na dodaniu § 4 (art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. Dz.U.2008.116.731) z dniem 3 sierpnia 2008 r. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 446 § 4 k.c. sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Powódkę należy niewątpliwie zaliczyć do kręgu osób poszkodowanych na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 21.10.2007r., stąd aktualna pozostaje odpowiedzialność pozwanego w oparciu o art. 34 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych(1), który stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Na tle art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152, z późn. zm.; zwana dalej: „ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych”), że skoro posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi śmierć, to w ramach zawartej umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel przejmuje odpowiedzialność sprawy, taka jest bowiem istota ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej (art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 k.c.). W związku z tym przepisu art. 34 ust. 1 ww. ustawy nie można interpretować w ten sposób, że odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę w postaci naruszenia dóbr osobistych osób najbliższych osoby zmarłej, wywołane śmiercią na skutek wypadku spowodowanego przez kierującego pojazdem mechanicznym, za którą on sam ponosi odpowiedzialność byłaby wyłączona. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Trudno też różnicować krzywdę osoby bliskiej, w związku ze śmiercią członka rodziny, w zależności od tego czy zadośćuczynienie wypłacane przez ubezpieczyciela znajduje oparcie w art. 446 § 4 k.c., czy też w art. 448 k.c. Takie różnicowanie nie znajduje uzasadnienia (zob. wyrok SA w Katowicach, I ACa 992/12, LEX nr 1289431; a także uchwała SN z dnia 20.12.2012 r., III CZP 93/12 M.Prawn. 2013/2/58; wyrok SA w Gdańsku z dnia 06.03.2013 r., I ACa 769/12, LEX nr 1316180).

Ponieważ art. 446 § 4 k.c. nie kreuje nowego dobra osobistego, które podlegać ma odmiennej regulacji, niż wszystkie inne dobra osobiste, Sąd orzekający podziela pogląd, iż § 4 dodany do treści art. 446 k.c. wzmacnia pozycję najbliższego członka rodziny, jednak nie wyklucza stosowania także art. 448 k.c., przy czym na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie pieniężne przysługuje najbliższemu członkowi rodziny za doznaną krzywdę także wtedy, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r (VI ACa 193/14 wyrok s.apel. 2014-12-18 w Warszawie, LEX nr 1667648). Wprowadzenie tej regulacji stanowi natomiast wyraz woli ustawodawcy potwierdzenia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia na gruncie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie tego przepisu (zob. ww.

wyrok SA w Poznaniu z dnia 27.02.2013 r.). Innymi słowy, wprowadzenie do systemu prawnego art. 446 § 4 k.c. nie stanowi o powstaniu roszczeń o zadośćuczynienie w przypadku śmierci osób bliskich dopiero od momentu jego wejścia w życie (zob. ww. wyrok SA w Krakowie z dnia 06.09.2012 r.).

W tym zakresie przyjmuje się bowiem, że śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Do katalogu dóbr osobistych należy zaliczyć zaś taką więź, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy (zob. uchwała SN z dnia 22.10.2010 r., III CZP 76/10, LEX nr 604152, Biuletyn SN 2010/10/11; uchwała SN z dnia 13.07.2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10, Biuletyn SN 2011/7/9; wyrok SN z dnia 14.01.2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010/3/91, OSP 2011/2/15; a także wyrok SN z dnia 06.02.2008 r., II CSK 459/07, LEX nr 950430).

W konsekwencji, w odniesieniu do osób, których dobro osobiste w postaci więzi rodzinnej naruszone zostały czynem niedozwolonym, który miał miejsce przed wejściem w życie tego przepisu jedyną podstawą ich roszczeń o zadośćuczynienie jest przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24. k.c. (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 27.02.2013 r., I ACa 65/13, LEX nr 1313382; a także wyrok SA w Krakowie z dnia 06.09.2012 r., I ACa 739/12, LEX nr 1223205).

Należy wskazać, że obowiązek naprawienia przez ubezpieczyciela szkód, wynikających ze śmierci poszkodowanego, obejmuje – co do zasady – również naruszenie dóbr osobistych jego najbliższych, związanych z osobą zmarłego.

Przy tym wyjaśnienia wymaga, że skoro postępowanie likwidacyjne dotyczące roszczenia powódki z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wszczęte zostało po dniu wejścia w życie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, to zastosowanie znajduje przedmiotowa ustawa. Jak wynika bowiem z art. 159 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, jedynie postępowania dotyczące roszczeń odszkodowawczych wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy toczą się według przepisów dotychczasowych. W innym przypadku znajduje zaś zastosowanie generalna zasada, że stosunki prawne o charakterze ciągłym, do których należy zaliczyć stosunki ubezpieczeniowe powstałe na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązkowego, w przypadku wejścia w życie nowo obowiązującej ustawy powinny podlegać jej przepisom.

Na gruncie art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych należy wskazać, że ubezpieczeniem jest objęta odpowiedzialność cywilna posiadacza lub kierującego pojazdem, który w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządził szkodę ruchem tego pojazdu.

Podstawową przesłanką odpowiedzialności ubezpieczyciela, jest zatem ustalenie, że odpowiedzialność cywilną za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, ponosi posiadacz lub kierujący pojazdem.

Mając to na uwadze wskazać na wstępie należy, że zgodnie z art. 436 k.c. § 1. Odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

§ 2. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Odpowiedzialność sprawcy wypadku nie była przedmiotem sporu między stronami i nie budziła wątpliwości. Dotyczy to również istnienia ochrony ubezpieczeniowej udzielonej przez pozwanego w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Powyższe otwiera zatem drogę dla roszczenia o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, przewidzianego w art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

W tej mierze wskazać należy, że kwota należna tytułem zadośćuczynienia przyznawanego członkom rodziny zmarłego za doznaną krzywdę jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, a ta w istocie nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na umiarkowany jego wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny oraz materialny poszkodowanego. Przesłanka przeciętnej stopy życiowej nie może jednak pozbawić omawianego roszczenia funkcji kompensacyjnej i eliminować innych istotniejszych czynników kształtujących jego rozmiar i ma charakter tylko uzupełniający (zob. wyrok SN z dnia 03.06.2011 r., III CSK 279/10, LEX nr 898254, OSP 2012/4/44). Wobec tego wysokość zadośćuczynienia nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (zob. wyrok SN z dnia 28.09.2001 r., III CKN 427/00). Zadośćuczynienie nie jest ponadto zależne od pogorszenia sytuacji materialnej osoby uprawnionej i poniesienia szkody majątkowej, a jego celem jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc pokrzywdzonemu w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym jego sytuacji.

Na sam rozmiar krzywdy mają zaś przede wszystkim wpływ: intensywność doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia psychiczne wywołane śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok SN z dnia 03.06.2011 r., III CSK 279/10).

Jednocześnie, w kontekście powołania się przez powódkę w pozwie na art. 446 § 3 k.c. i pogorszenie sytuacji życiowej, godzi się zauważyć, że roszczenie o zadośćuczynienie za zerwanie więzi rodzinnej przyznawane na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia zmierzającego do naprawienia szkody majątkowej, opartego na art. 446 § 3 k.c. Zadośćuczynienie jest oderwane od sytuacji majątkowej pokrzywdzonego oraz od konsekwencji, jakie śmierć osoby bliskiej powoduje w szeroko rozumianej sferze interesów majątkowych powoda, zaś przewidziane w art. 446 § 3 k.c. odszkodowanie obejmuje szeroko pojęte szkody majątkowe, często nieuchwytnie lub trudne do precyzyjnego wyliczenia, prowadzące do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej osoby najbliższej. Ocena znacznego pogorszenia sytuacji życiowej zależna jest od rozmiarów ujemnych następstw natury majątkowej, zarówno już istniejących, jak i dających się przewidzieć, w świetle zasad doświadczenia życiowego, w przyszłości, z uwzględnieniem stanu zdrowia osoby uprawnionej, jej wieku, warunków i trudności życiowych, stosunków rodzinnych i majątkowych. Istotne jest również porównanie tej sytuacji ze stanem, w jakim uprawniony znajdowałby się, gdyby nie doszło do śmierci osoby bliskiej (zob. wyrok SN z dnia 20.08.2015 r., II CSK 594/14, LEX nr 1801545).

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że doszło do zerwania więzi łączącej powódkę ze zmarłym ojcem. Wiąż ta była wieloletnia, kształtowała się już w dzieciństwie powódki (ojciec powódki brał aktywny udział w wychowaniu i opiece nad córką) i była kontynuowana w dorosłym życiu powódki, przez co był bardzo silna. Powódka była zżyta z ojcem, był dla niej autorytetem, często korzystała z jego rad, a w chwilach trudnych dla powódki, ojciec stanowił dla niej wsparcie emocjonalne.

W tym też kontekście nie budzi wątpliwości – potwierdzony zeznaniami świadków i powódki – fakt, że powódka bardzo przeżyła nagłą i niespodziewaną śmierć ojca oraz że śmierć ojca była dla powódki bardzo silną traumą, z którą – jak wynika z zeznań świadka M. M. (2) (k. 56 akt) – powódka była zmuszona radzić sobie przez kilka lat. Nadto, mimo upływu 8 lat od zdarzenia, powódce nadal trudno pogodzić się ze śmiercią ojca, często wspomina ojca i odczuwa brak ojca w jej życiu. W konsekwencji uznać należy, że na skutek śmierci ojca powódka doznała znacznej krzywdy, cierpienia i bólu.

Z drugiej strony należy wziąć pod uwagę, że w chwili śmierci ojca powódka był osobą dorosłą i samodzielną – niezależną od rodziców. Jednocześnie odczuwana przez powódkę intensywność krzywdy z czasem uległa złagodzeniu,

co potwierdzają zeznania świadka M. M. (2) (k. 55, 56 akt). Powódka może również liczyć na wsparcie matki i starszego brata.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c., iż odpowiednią kwotą zadośćuczynienia za śmierć ojca jest 50.000 zł. Sąd nie dopatrył się natomiast przesłanek do przyznania odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej powódki na skutek straty ojca bowiem okoliczności te nie zostały dostatecznie wykazane przez powódkę.

Uznając za właściwą kwotę 50.000 zł zadośćuczynienia, Sąd miał na uwadze, że stanowić będzie ona ekonomicznie odczuwalną wartość, a jednocześnie złagodzi cierpienia psychiczne wywołane śmiercią osoby najbliższej. Uwzględniając wypłaconą przez pozwanego tytułem zadośćuczynienia kwotę 9.000 zł, Sąd w pkt. 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 41.000 zł.

W przedmiocie odsetek ustawowych za opóźnienie, Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c., określając ich termin początkowy na dzień 28 stycznia 2015 roku, tj. na kolejny dzień po odmowie wypłaty przez pozwanego świadczenia, uznając że w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki stają się wymagalne po wezwaniu pozwanego do spełnienia świadczenia (zob. wyrok SN z dnia 18.02.2010 r., II CSK 434/09, LEX nr 602683; por. także wyrok SA w Łodzi z dnia 14.02.2013 r., I ACa 1092/12, LEX nr 1280446), a wobec odmowy spełnienia świadczenia przez pozwanego ponad przyznaną kwotę 9.000 zł pismem z dnia 27 stycznia 2015 roku nie miał w sprawie zastosowania art. 817 § 1 i 2 k.c., gdyż pozwany odmawiając wypłaty nie potrzebował dodatkowego terminu dla wyjaśnienia okoliczności determinujących jego wysokość.

W konsekwencji, zachodziły tutaj przesłanki do zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 41.000 zł od dnia 28 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty.

Natomiast w pozostałym zakresie powództwo o zasądzenie zadośćuczynienia Sąd oddalił na mocy art. 6 k.c. oraz art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. a contrario, o czym orzeczono w pkt. 2 sentencji wyroku.

Sąd orzekł o kosztach procesu na mocy art. 100 k.p.c.

Porównując wysokość dochodzonego roszczenia z kwotą ostatecznie zasądzoną w wyroku należy przyjąć, że roszczenie powódki zostało uwzględnione w 45% i w takiej części powinna otrzymać od pozwanego zwrot kosztów procesu. Odpowiednio, pozwany powinien otrzymać od powódki zwrot 55% poniesionych przez siebie kosztów procesu.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę składają się zaś: kwota 4.550 zł uiszczona przez powódkę tytułem opłaty od pozwu, wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 3.600 zł (ustalanej na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powódce przysługuje zatem od pozwanego zwrot kwoty 3.675,15 zł (45% x 8.167 zł).

Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składają się natomiast: wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 3.600 zł (ustalanej na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pozwanemu przysługuje więc od powoda zwrot kwoty 1.989,35 zł (55% x 3.617 zł).

W konsekwencji należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki z tytułu zwrotu kosztów procesu kwotę 1.685,80 zł, stanowiącą różnicę należnych stronom kosztów procesu w oparciu o art. 100 k.p.c. , o czym orzeczono w pkt 3 sentencji wyroku.